

GİRİŞ

Hareketimizin ve onun yurtdışı taraftarlarının örgütü Devrimci İşçi tarihi bir tartışma evresinden geçiyor. 12 Eylül öncesi Türkiye'deki devrimci mücadele ile şekillenen, siyasi dinamiğini oradan edinen yurtdışı örgütlülüğü, bu dinamiğini yitirdi. Çekim ve örgütlenme gücü yok denecek kadar azaldı. Örgüt olarak yaşayabilme koşullarını yitirmiş olan hareketimiz elementlerine ayrıştı, ayrışıyor. Bu genel durum, yurtdışının özel konumuna rağmen özünde pek farklı değil. Yurtdışı örgütlülüğü, Türkiye'deki mücadele ile kendini bulan, oradaki mücadelenin çekiciliği ile toparlanan bir olgu olmakla beraber, Türkiye'deki yenilgi yurtdışını örgütleyen unsurları doğrudan etkileyen bir faktör oldu. Bu durumu "kaçınılmaz" olarak nitelemek idealizm ve kaderciliktir. Türkiye ile doğrudan bir etkileşim içerisinde bulunmak doğal ve iyi bir üstünlüğümüzdür. Ne var ki, bu üstünlüğümüzü, Avrupa'da daha kalıcı, Türkiye'deki yenilgiye rağmen kendini yaşatabilecek canlı dinamikler üzerine oturabilen, içinde yaşadığı toplumda bir taraf olup bu temelde ve her dönemde Türkiye ile devrimci dayanışmayı örgütleyebilecek bir konuma sahip olamayışımız vb. gibi hata ve eksiklerimizin üstünü örten bir araç olarak kullanıyoruz. Türkiye'deki coşkun mücadele ile övünmek, övünülecek yeni gelişmeler olmayınca da geçmişin anıları ile avunmak bir sefalettir. Giderek yurtdışı örgütlenmesini, Avrupa'daki olanaklardan sonuna kadar yararlanan, Türkiyeli işçileri ve Alman arkadaşları yararlanılması gereken birer unsur olarak görmektir.

Bu faydacı anlayışa sahip olanlar, Avrupa'yı kısa süreli bir tatil kampı olarak düşünenlerdir. "Türkiye'deki ateş çemberinden gelip, oraya geri dönecek" generallerimize saygı ve hizmette hata yapan (göçmen devrimci) kullarının vay başına gelenler. Yeni Yönetim yazarı Devrimci İşçi sayı 21 de yurtdışındaki devrimcileri iki gruba ayırıyor. "Göçmen devrimciler, sürgün devrimciler" diye yapılan bu suni ayrıma iki de görev alanı tespit ediliyor (Sürgündeki Devrimci Yol, göçmen Devrimci İşçi). Bu yeni tespit karşısında kendimize bir yer ve alan bulmuş değiliz. Göçmen miyiz, sürgün müyüz? Eğer kullanılan bu deyimleri biraz basit tarif edebilirsiniz, sizi de kendimizi de bir yere oturtabilme olanağı buluruz. Son yıllar sıkı disiplin antrenmanı karşısında dağılan, disipline gelmeyen göçmen devrimciler örgütü, sürgün devrimcilerin sıkı disiplin talimini boşa çıkardı. Bu anlayış, 82 Mayıs'tan beri örgüte Devrimci Yol adıyla musallat olmuş ve Devrimci İşçi'nin yurtdışı örgütlenmesi için daha önceki yıllar sunmuş olduğu doğru düşünceler etkinleşmeden askıya alınmıştır.

..... BURADA SAYFA EKŞİK .....

- Cepheye katılan örgütler 12 Eylül öncesi hareketlerin hüviyetlerine büründükleri halde o hüviyetlerin gerektirdiği politik ve fiziki şahsiyeti yaratamadıkları için,

-Yurtdışında, Bir-Kom'dan başka içinde doğru bir birlik ve cephe sentezine ulaşılabilecek, mücadele ve siyasi pratiğin laboratuvarına sahip olunamadığı için,

-Cepheye katılan Yeni Yönetimin, ta başından beri Devrimci Yol taraftarlarınca rağbet bulamaması ve taraftarların politik tartışmaya yönelmeleri, cepheyi onaylamamaları,

Başlıca bu nedenler cephenin başarıya ulaşamamasında önemli rol oynamıştır. (x)

SONUÇ: "Cephe" içinde bize musallat olan, salgın hastalık yanımıza kâr kaldı. Cephenin önemli bir özelliği de aynı soy ve topraktan gelen örgütlerden oluşmasıdır. Sovyet'leri koruma ve ona bel bağlama temelinde kurulmuş bu cepheye Devrimci Yol imzasını kullanma yetkisini her nasılsa elde etmiş olan Yeni Yönetim, Devrimci Yol terminolojisinde "revizyonizm" diye bilinen kavramı "reel sosyalizm" kavramı ile değiştirdi.

Köre kör demenin yanlışlığı gibi (ahlaki bir nedenden olsa gerek), revizyonistlere de artık revizyonist denmeyecek. Kör körlüğünü, revizyonizm de revizyonistliğini bildikten sonra bu dostane davranışımız nedendir acaba? Kısaca bu kavram değişiklikleri sonucu tam bir reel sosyalistler

---

(x) : Yurtdışında yoğun olarak başlamış ve süren örgüt tartışmaları bu sahte örgütleri sarsma potansiyeline sahiptir. Türkiye'de bu tür saçmalıkları ciddiye alacak kimselerin olabileceğini sanmak saflıktır. Cezaevlerinde açlık grevlerine cephe adına katılamayacaklarını, ondan da öte Devrimci Yol adını bile kullanma hakkını kendilerinde bulmadıklarını söyleyen devrimcilerin tavrı ile, bunca sorumsuzluğa her şeye rağmen cüret edenlerin cesaretine siz bir anlam verin.

---

cephesi de kurulmuş oldu. Her reel sosyaliste ve örgüte açık bir cephe. Yeni Yönetim de tüzük gereği gönüllü olarak düştüğü revizyonistler girdabında böyle bir "cephe" anlayışını Bir-Kom'a, Devrimci İşçi' ye ve Devrimci Yol adını kullanarak geniş bir kamuoyuna benimsetme görevlisi haline geldi. Bu kadar kısa bir zaman içinde bu başarı birlik isteyen devrimci güçlerden ve halkımızdan çok, 12 Eylül öncesi meşrulaşamamış birtakım grupların işine ve reel sosyalizm cephesine yaradı.

Yurtdışı Devrimci Yol taraftarlarının da cepheye onayını almayan Yeni Yönetim kendisinin de onaylanmama durumunun olduğunun bilinci ve üzüntüsü içine düştü. Kendi dayanakları sarsılan Yeni Yönetim, istemediği halde cephenin tüzük ve ilkelerini ihlal etmiş oldu ki, cephe içi dalaş dışarı yansıdı. Bir süre evvel PKK- SERXWEBÜN dergisinde Devrimci Yolu cephenin ilkeleri ve iç tüzüğüne uymadığı gerekçesi ile eleştirdi. Aslında bu çok evvelden sürüp geldiğini sandığımız bir dalaşmanın en son noktası idi. Serxwebün kendi mantığı ile cephenin programı ve tüzüğü gereği haklı bir pozisyonda Yeni Yönetim şahsında Devrimci Yola saldırıyor, cephenin Yeni Yönetim'e rağmen süreceğine işaret ediyordu. Bu son açığa çıkmış durumu izah etmek açık yürekliliğine sahip olamayan Yeni Yönetim, bir dizi merkezi seminerlerle ayıbı savuştururcasına kendine ait olmayan beyanlarda bulundu. Dün cezası örgütten atmakla sonuçlanan cephe eleştiriciliğini Yeni Yönetim şimdi kendisi yapıyor. Ama kendisini yüce örgüt katında cezalandırma gereğini duymadan tabii. Bir süre evvel bazı arkadaşlar Yeni Yönetim'i cephe konusunda eleştirdikleri için "örgüt düşmanı" diye adlandırdıkları halde, ama bugün kendilerini yargılamıyorlar.

İşin ilginç yanı seminerler, Türkiyeli oportünistlere parmak ısırttıracak kadar öz eleştiri ile dolu idi. Örneğin: Cepheyi aceleye getirdikleri, diğer sol grupları kapsamadığı (kapsasa imiş iyi olurmuş), Türkiye'de toplumsal bir muhalefet olmadıkça cephe ve örgüt kurmanın yanlış olacağı gibi bir yığın inci (bu ne perhiz, bu ne turşu).

Tabii, bu son derece açık sözlü öz eleştiri karşısında sol gruplar kendilerini alkışlamaktan alı koymadılar. Hatta bazıları, "geçmişin iflah olmaz Devrimci Yolu" nihayet hatasını kabul edip düzelmeye karar verdiği için övgüler bile dizdiler. Bazı arkadaşlar haklı olarak "peki bundan böyle neyi eleştirip muhalefet edeceksiniz" diye soruyorlar. Eleştirdiğiniz cephe idi, cepheyi Yeni Yönetim de yanlış buluyor. Örgüt dayatmacılığı dediniz Yeni Yönetim de dayatmacılığını kabulleniyor, resmi olmasa da fiilen bu hatasını açık yüreklilikle söylüyor. Hatta son zamanlarda "örgüt yok ki örgüt dayatmacılığı olsun" diye söylüyorlar. Vs. vs. Şimdilik şununla yetinelim: Yeni Yönetim sahte bir öz eleştiricilik oyunu ile vaziyeti kurtarmağa çalışıyor. Devrimcilerin bu türden öz eleştirilerle görülecek hesabı yoktur. Yeni Yönetim'in devrimcileri bu kadar aptal yerine koyup basit hesaplarına alet olabileceklerine olan inancı, kendi ne idüğü belirsiz mantığının ürünüdür. Sözümlümü Devrimci Yola bırakıp tartışmayı sürdürelim: "Devrimciler ve devrimci mücadeleler halk kitlelerinin eyleminin sonucudur. Kitlelerin eylemiyle yükselirler, kitlelerin eyleme geçmediği veya geçilemediği koşullarda bir devrim mümkün olamayacağı gibi devrimci bir mücadelenin gelişmesi de mümkün olamaz. Kitleler de ancak belirli, koşulların var olması halinde ve ancak kavrayıp uygulayabilecekleri mücadele şekilleri ve ÖRGÜTLERİYLE eyleme kalkışır. *"Hayat ve pratik içinden çıkarılmamış ve pratik tarafından sınanmamış, ama tasarlanmış bir takım mücadele şekilleri ne kadar mükemmel tasarlanmış olursa olsunlar, ne kadar dahi bir kafanın ürünü olursa olsunlar, eğer kitleler tarafından kavranıp kullanılmayacaklarsa ve kullanılmıyorsa bunların devrim mücadelesinde zihin antrenmanından başka bir anlam ve değeri olamaz."* (Devrimci Yol savunması)

Yıllardır faşizme karşı birlik ve cephe çağrısı yapmayan yoktur. Bunca birlik çağrısı yapıldığı halde bu sorun neden çözülüp halledilemedi? Somut bir mücadeleyi içermeyen soyut birlik çağrıları içi boş laf tekerlemeleri olmaktan öteye gidemezler. Faşizme karşı birlik doğru bir mücadele anlayışını içermelidir. Uzunca bir süre Devrimci Yol faşizmi doğru çözümlemiş faşizme karşı mücadele sorunlarını ele almıştır. Birlik sorununa da faşizme karşı mücadele sorununa da somut cevaplar vermeye çalışmıştır. Devrimci Yol faşizme karşı birlik ve cephe sorununu çözmek için, çabalarını şu iki noktada yoğunlaştırmıştır:

1) Direniş komiteleri, birleşik direniş cephesinin en ağırlıklı örgütlenme biçimidir. En geniş anti faşist kesimlerin örgütlenmesidir. Faşizme karşı birlik sorununa tabanda karşılık olarak ileri

sürülmüştür. Direniş cephesinin alt birimleridir. Direniş cephesinin tüm özelliklerini kapsamaktadır. Yarın kurulacak olan halk devriminin birer nüveleridir. Nasıl bir sosyalizm ve nasıl bir demokrasi sorularına da bir cevaptır. Bu cevapların uzun erimli mücadele içerisinde bulunması çabasıdır da. 2) Direniş cephesini yaratma mücadelesinin diğer önemli bir yanı da faşizme karşı aktif bir mücadeleye katılan anti-faşist güçlerin genelde ortak eylemlerini örgütlenme çabalarıdır. (1 Mayıslar, ortak mitingler, vs.)^(x) Ayrıca revizyonist mihrakların anti faşist saflar üzerindeki zararlı ve bölücü etkilerinin kırılması için sarf edilen çaba, birliği oluşturma mücadelesinin önemli bir halkası olmuştur.

Devrimcilerin bu tür örgütlenme çelişmelerinde iki temel hatadan kaçınmaları gerektiği üzerinde ısrarla durulmuştur. Parti'nin ve politikanın önderlik rolünün ihmali, komitelerin kendiliğindencilik içinde dağılıp gitmelerine neden olur. Diğer hata da "buyrukçuluk", esnek olamama, farklı grup ve siyasal yoğunluklara tahammülsüzlük. Direniş komitelerini salt Devrimci Yol'culardan ibaret bir örgütlenme olarak görme yanlışlığı.

Devrimci Yol özet olarak birlik sorununa basit bir gruplar sorunu olarak bakanlara, somut mücadele konusunda üç laf etmeyip ayak direyenlere ve o hareketin saflarındaki devrimci-anti faşistlere diyor ki: *"Önderlerinin anti faşist mücadelenin en önemli sorunu olan direniş cephesi, direniş komiteleri ve iç savaş gibi konulardaki suskunluklarına ve sorumsuzluklarına ortak olmamalıdır. Bu konularda önderleri sessiz olsa da kendilerine de sorumluluklar düştüğü bilinciyle davranmalı, uyarmalı eleştiri ve görüşler ileri sürmelidirler."* (Devrimci Yol)

Ve yine *"Direniş komiteleri aşağıdan yukarıya doğru giderek daha geniş alanları kaplayacak şekilde kademeli olarak merkezileştirilmelidir. Bu çaba ülke çapında bir BİRLEŞİK DİRENİŞ CEPHESİNİN oluşturulmasının en önemli halkalarından biri olacaktır. Direniş komitelerinin ve direniş birliklerinin oluşturulması ve ülke çapında merkezileştirilmesi, proletaryanın öncü savaşçı partisinin rehberliğinde faşizme karşı halkın zaferini gerçekleştirecek bir silahlı direniş hareketinin oluşturulmasında önemli bir yer tutacaktır."* (Devrimci Yol, Sayı 30)

Kendisini hareketin yeni merkezi ilan eden Yeni Yönetim (Yeni Yönetim) (Yurtdışı hizbi) Devrimci Yol'un doğru anlayışını terk edip askıya aldı.^(xx) Askıcılık, Devrimci Yol adına ilk kez 82 Mayıs ayında kurulan ve "Devrimci Yol Militanlarına" adlı bildirge ile kendini ilan eden Yeni Yönetim'de cisimleşti.

Hiçbir meşruluğu olmayan, günümüz Türkiye'si için somut önerisi bulunmayan bu hizip, geçmişin bayrağına bürünerek şahsiyet bulmaya çalıştı. Kuruluşundan kısa bir süre sonra da cepheye katılıp daha da çabuk meşrulaşabilirdi. Böyle oldu mu olmadı mı başka mesele. Bu, sözüm ona yönetimin nasıl bir meşruluğa ihtiyaç duyup duymadığına göre de değişiklik arz eder. Şunu belirtelim ki, meşrulaşma sorunu 12 Eylül öncesi ve bugün Türkiye sınıflar mücadelesinde meşrulaşmamış tüm grupların da sorunudur. Cephe de böyle bir arayışın buluşu oldu. "Kelin merhemi olsa başına çalar" hesabı, cephe kellerin başlarına çalacak merhem olmayınca dağıldı.^(xxx)

(x) : Denilebilir ki oluşan bu cephe sadece yukarıdaki ikinci maddenin gerçekleşmesi için kurulan bir gruplar koalisyonudur ve asıl olarak cephe anlayışımızın tüm özelliklerini içeren direniş komiteleri temel örgütlülüğü göz ardı edilmiştir. Cephe üç beş grubun basit bir eylem birliği üzerinde kurulabilecek seviyeye indirgenmiştir. Revizyonist mihrakların anti faşist saflar üzerindeki zararlı ve bölücü etkileri bir nevi meşrulaştırılmıştır.

(xx) : Askıcılıktan kasıt , Yeni Yönetim'in Devrimci Yol bayrağına sarılarak yanlış düşüncelerini (reel sosyalizm, cephe, parti, geçmişin değerlendirilmesi vs.) hareketimize musallat etmeğe çalışmasıdır. Dev-Sol'dan farklı bir biçimde oluşan yeni askıcılık, hareketimizin yurtdışı örgütlülüğünün yönetiminde etkin tahribatlar yarattı. Başlıca 'oportünist gurupların da Yeni Yönetimi Devrimci Yol olarak muhatap almaları pek saflıklarından olmasa gerek. Karşılıklarına doğrudan Devrimci Yol'u değil de onun bir karikatürü olan Yeni Yönetim'i almaları ve bu işten hoşnutlukları anlamlıdır.

(xxx) : Devrimci Yol'un cephe konusundaki görüşlerini özetlerken, 12 Eylül öncesi tartıştığı cephe, özel olarak ta direniş komiteleri örgütlenmesi görüşlerini bugün tıpa tıp geçmiş sürecin bir tekrarı ve gerçekleşmesi olarak kavradığımız sonucu çıkartılmamalıdır. Dün de bugün de geçerli olan devrim anlayışı ve örgüt anlayışı farklı biçimler ve karmaşıklıklara bürünebilecektir. Çünkü o, Devrimci Yol'un devrim ve örgüt anlayışına alternatif bir gelişme olmayacaktır. Devrimci düşünce ve onun hayata önermeleri birer reçete, tarihin belirli zamanlarında geçerliliği olan, başka bir zamanında geçerliliği olmayan önermeler değildir. Bundan böyle Marksizm'in-Devrimci Yol düşüncesinin 83.ya da 90. modeli yoktur.

Ortağı boş bulup, Devrimci Yol'un adını kendine, anlayışını da askıya almaya çalışan bu hizip, tüm maharetlerini kendini onaylatmaya hasretmiş olmasına rağmen bunu başaramadı. Yurtdışında ve Türkiye'de onaylanacağı ta baştan şüpheli olan Yeni Yönetim birinci evrede elendi. Komedi bitti, şimdi de sahne gerisinde bir trajedinin prova sesleri duyuluyor. Bu da oyunun bitmediğinin belirtisidir. Şunu hemen belirtelim ki, Devrimci Yol'la Yeni Yönetim'i karşılaştırmak bile Devrimci Yol'un, yüzlerce şehidinin kanı pahasına yürütülmüş bir mücadelesini, doğruluğu kanıtlanan devrimci düşüncelerini ve örgüt anlayışını gölgelemek, onun doğruluğundan şüphe etmek olur. Binlerce Devrimci Yol taraftarının faşizmin kanlı zindanlarında, işkencede ve faşist yargıçlar karşısında güç duruma düşürülmesi olur. Yiğınlar ve sosyalistler nezdinde meşruluğu bir yana, faşist yargıçların bile terörizm vb. iddialarının çürütülüp Türkiye halkları nezdinde cuntayı faşist (yasal olmayan), Devrimci Yol'u da meşru bir siyasal hareket olduğunu kanıtlayıcı savunmanın yüceliğini göz ardı etmek olur. Henüz siyasi yaşamlarını işkencede, ölümle (idamla, müebbet hapisle) her an yan yana sürdüren Devrimci Yol'cu yoldaşlarımızı, önderlerimizi hiçe saymak olur. Kısacası Devrimci Yol'u Yeni Yönetim 'le karşılaştırmak, elma ile ekmeği karşılaştırmaktır.

Şu sıralar Yeni Yönetim sahnesindeki trajedinin seyirciyi ne denli etkilediğini bilmek zor değil. Yönetim, bugün açık sahnede yanlışlığını kabul ettiği cephe ve örgütü kısa bir süre evvel eleştiren arkadaşlara örgüt düşmanı dediğini hatırlamada güçlük çekmeyecektir. Örgüt ve cepheyi eleştirme cüretini bulabilen devrimcilerin bölücülükle, yılgınlıkla örgüt düşmanlığıyla adlandırıldığı, bilfiil ayrı bir örgüt kurmaya zorlandığı, önemli bir miktarda maddi ve siyasi sermayenin yittiği, örgüt kurtarma örgüt disiplini adıyla yozlaşmanın teşvik edildiği bir dönemin hesabını kime yazacağız? Görülen şu ki Yeni Yönetim'in bunca zarar ve ziyarı ödemeğe ne gücü yeter ne de buna niyetlidir. Onlar tüm çaba ve uyarılarımıza rağmen düzelmemeye yeminlilerin yolunu seçtiler. Kurtuluşu ölü Türkiye solunun kollarında aradılar. Bu arayışlarını sürdürmekte de kararlılar. Öyle olmadığı, sahte öz eleştirilerle kanıtlanamaz. Sözlü olarak şu ya da bu kişiye söylenenler (sözüm ona öz eleştiri) resmi olarak yazılabildi. Düzelmeyen, yanlışlığı kabul etmenin ilk doğru adımı yanlışta ısrar etmemektir. Verilecek hesabı ve öz eleştiriye kitlelere resmi olarak veremeyen, yazamayanlar, papaz huzurunda bile günahtan arınmış sayılmazlar. Hareketimiz içindeki hayati tartışmayı sürdüren devrimcileri, revizyonist ölü sola tercih edenlerin günahını, ancak bataklık kabul eder. Hareketimizin zayıf düşen bünyesi, ölü solun mikroplarına karşı yeterli direnci siyasi bir öz eleştiri de ve tartışmada bulabilir. Aksi taktirde, hastalık bünyeyi çürütüp öldürür demektir. Böylesi bir hastalığın yegane sorumlusu sadece yönetici hizip değil, tümüyle ölü soldur. Yönetici hizbin karşısında Devrimci Yol'a dil uzatabilme cesareti bulanlara diyeceğimiz o ki, "sözü edilen sizsiniz". Bakın Devrimci Yol sizlere ne diyor: *"Devrimci harekete karşı olan, tüm oportünistlerin bize karşı yürüttükleri mücadele, baş vurdukları bir yöntem de sürekli olarak bizim kendi içimizdeki zaaflarımızın bir sonucu olarak çöküp dağılacaktır umudunu sürekli canlı tutmak olmuştur. Sağlıksız gelişmeler sonucu bölüneceğimiz ve güç kaybedeceğimiz şeklindeki oportünistlerin besledikleri umutlara gelince: Kimse böylesi boş ve sahte hayallere bel bağlamasın... DEVRİMCI YOL hareketi içinde çıkacak sağlıksız unsurların ve bunların yaratabileceği gelişmelerin bundan önce olduğu gibi bundan sonra da oportünistleri kendi yaşamları için ihtiyaçları olan böylesi bir gıdayı temin eden bir olay olmaktan öteye gidemeyeceğinden kimsenin kuşkusu olmamalıdır."* (Devrimci Yol, Sayı 18)

MUHALEFET VE YÖNETİM İKİLEMİ SAHTEDİR

"Bir tarafta Devrimci Yol yönetimi diğer tarafta muhalefet" ikilemi, gerçek olmayan ve Yeni Yönetim'in de Türkiye solunun da kabullendiği bir fantezidir. Sahte bir ikilemdir, bulanık suda balık avlamaktır. Kendilerini Devrimci Yol yönetimi görenler de onu Devrimci Yol diye karşıya alanlar da yanılıyorlar. Aslında böyle bir tablo iki yanlış görüşün de ortak hayali eserinden başka bir şey olamaz. "Devrimci Yol var mı yok mu?" gibi anlamsız bir sorunu tartışmak, orta çağ bilginleri gibi yıllarca "Adem ile Havva'nın göbekleri var mı yok mu" yu tartışmak olur. Bir grup bilgin, Adem ile Havva'nın topraktan yaratılmış olması nedeni ile göbeklerinin olmadığını, diğerleri de aksi fikri

savunurlarmış. Böylesi bir mantıkla evcilik oynamak isteyenlere bir diyeceğimiz yok. Şu kadarını söyleyelim ki, 12 Eylül'le beraber Devrimci Yol'un örgütsel yapısı dağılmıştır. Yeni bir toparlanmanın, örgütlenmenin gerekliliği tartışma götürmez. Böylesi bir durumda kendini Devrimci Yol'un yönetimi ilan edenlere diyoruz ki, siz devrimci bir hareketin yöneticiliğini kolay ve alışlagelmiş küçük burjuvaca bir meslek olarak algıladığınızdan dolayıdır ki, bu işe epeyce tutkun sarıldınız, ama gelin bu köşe kapmaca oyununu Devrimci Yol adını katmadan sürdürün. Çünkü bu oyun çoğumuzun pek hoşuna gitmiyor.

Ha Devrimci Yol'culuk mu yapmak istiyorsunuz, o zaman bu köşe kapmaca oyununu bırakın. Devrimin en temel araçları olan cephe ve örgüt anlayışı konusunda önemli bir kafa karışıklığına tekabül eden, devrimci hareketimizin parti ve cephe konusundaki temel mantığından kopup klasik bir parti ve üç beş siyasi grubun koalisyonunda ifadesini bulan naylon bir cephe mantığına sapan bir "ABBAS YOLCULAR" ekibi Devrimci Yol'un yönetimi olamaz. Devrimci Yol'un en temel görüşlerinden sapanlardan, Devrimci Yol'a yönetim değil devrimci hareketin en açık tezleri karşısında ne idüğü belirsiz (kısmen belli) düşüncelerle MUHALEFET edenler denir. Yine bu kafadarların ağzına yaraşır ve kendilerinin bizim için kullandıkları bir deymi iade ederek "gemiye terk eden fareler" denir. Gelelim bizlere: cephe yanlış, örgüt yozlaşması, dayatmacılık vs. diye eleştirildik. Peki bugün yüce yönetim bu eleştirileri elimizden alıp kendisi kullanıyorsa o halde neye muhalefetiz? İşte tam da muhalefetçe ve de oportünistçe bir soru. Yine muhalefetçe bir cevap verilecek olursa (tabi bunlar hep sözlü beyanlar) "muhalefet etmenin siyasal gerekçeleri ve eleştirileri zayıflamıştır. O halde muhalefet eden arkadaşlara muhalefet demeye dilim varmıyor" (muhalefet temsilcisinin bir seminerde kullandığı deyimdir). Bu laf cambazlığı savaşında muhalefet kaybetti ve biz de muhalefet isminden vaz geçtik. Buna eğilimi olanlara da tavsiye etmiyoruz. Devrimci Yol'dan bir sapmaya tekabül eden ve Devrimci Yol görüşlerine ve anlayışına muhalefet edenlere karşı devrimci hareketin gün gibi açık tezlerini savunan Devrimci Yol'cular olarak bizler, elbette ki hareketimizin yurtdışı bünyesinde etkin ölmeye çalışan muhalefet hizbine karşı birer Devrimci Yol taraftarı olmanın gereklerini yerine getirmeye çalışacağız. "Tartışma I" adlı broşürde yönetim ve muhalefet ikileminin dar çerçevesi içerisinde yaptığımız çoğu haklı eleştirinin güme gittiğini fark ediyoruz. Haklı bir zemin üzerinde olmasına rağmen geniş boyutlu tartışmalarımızı bu dar sınır içerisine sığdırmaya uğraştık. Bu geniş boyutlu tartışmanın daracık çerçevesi atılmalıdır. Çünkü tartışılan konular salt yurtdışı örgütlenmesi ve Devrimci İşçi örgütlülüğüne, ya da salt birer örgütsel sorundan ibaret değildir. Sapmanın boyutu (eleştirilerin boyutu) ideolojik, siyasal, örgütseldir. Bunca zarar ziyandan sonra "birtakım hatalar yapılmıştır, gelin sorunu çözelim" deniliyor. Hataları basit birer hata, sadece Devrimci İşçi düzleminde oluşan hatalarla, zaafarla sınırlamak bu hata ve zaafaların kaynağını göz ardı etmektir, asıl nedenlerini görmemezlikten gelmektir.

YENİ DÖNEM VE SORUNLARI

Yurtdışında güzel tasarı ve gece konu örgüt modelleri Türkiye sorununu çözemezler. Bu, yurtdışında oturup bekleyeceğimiz ciddi görevlerimiz olmadığı anlamına gelmemelidir. Türkiye'de mutlaka gelişecek doğru devrimci bir sesi, gelişmeyi destekleme, onun diyalektik bir parçası olabilme mücadelesine geç bile kalındığı söylenmelidir. Türkiye'de çözüm bekleyen yığınlarca sorun birikirken, çözümün ip uçlarının yüzeysel bir bakışta (hele hele yurtdışında) görülemeyeceği bir dönem yaşanıyor. Bilinen tek şey birliğin asıl ögesinin yeniden ideolojik birlik olduğudur. Yeni Yönetim'e göre böyle bir birlik vardır, sorun yapmak "örgütlenmek"tir. Kimine göre ideolojik bütünlükler kaybolmuştur vb... Soruna nasıl bakılırsa bakılsın yeni bir tartışma, mücadele, tartışma ve bu temelde birlik olmanın süreci başlıyor. Böylesi bir sürecin yöntemi önem kazanıyor. Örnek: "Önce örgüt kurup sonra tartışırız, yok önce tartışalım program hazırlayalım sonra örgüt kurarız" gibi yanlış yöntemler sorunu çözmeye başladılar bile. Bu sahte çözüm ve yöntemler, güzel tasarılar, böylesi bir tartışmada sorunu ileri noktalara çeken birer engeldirler.

Dönem, aynı zamanda sol içindeki sağ ve reformist düşüncelerin kendilerini daha gür şekilde sola musallat edebilmelerinin de elverişli olduğu bir dönemdir.

Yönetim tayfasında da yüz düşüncenin cirit attığı, karmaşa ve şaşkınlığın hüküm sürdüğü söylenebilir. Böyle bir düşünceler kargaşasının Devrimci Yol ideolojisi ile, öyle bir Mevlana tekkesinin de (Yeni Yönetim) Devrimci Yol'la uzaktan yakından bir ilişkisi olamaz. Bunu belirtirken olumluyu kendimize, olumsuz başkasına yıkmak anlayışına düşmediğimizi, tek tek kişiler, bunca olumsuz sahibi kahramanlar yaratmak istemediğimizi de belirtelim. Günümüzde Türkiyeli devrimciler yeni döneme hazırlanırken, geçen mücadele ve yenilgi döneminin stratejik, taktik ve teknik derslerini ihmal etmemelidir. Geçmiş doğru değerlendirmeyen, yenilgiden ders ve tecrübe alamayan devrimciler de halklarını yeni kaçınılmaz yenilgilere mahkum etmiş olurlar.

Yönetim tayfası aristokrat-bürokratlığı devrimciliğe karıştırdı:

Böylece olunca, yargılama hakkına yalnız kendisi sahip oldu. Bir avuç asil yönetici yüzlerce insem sanık ve suçlu statüsünde değerlendiriyor ve yargılayabiliyor. Bireyci dünya görüşünden kaynaklanan bu anlayış, teori ve pratiğinde biri birine uymayan bir süreç yaşadı. Burunlarından kıl aldırmayan bu beyler, hareketi sürükledikleri çıkmaz sokaktan çıkarmak için hatalarını kabul edeceklerine, daha da şaşkınlaraşıp suçu ve olumsuzluğu üç beş insana yükleyip asilliklerine toz kondurmuyorlar. Bu "uvriyerist" anlayış sorunların asıl kaynağını bildiği halde üzerini örtüyor. Açık bir tartışmadan, çok yönlülükten, örgütlü bir arayıştan kaçıp kendine onay vermeyen, eleştiren insanların tümünü sanık ve suçlu sandalyesine oturtup, örgütsüzlüğe, meşru olmayan yollara zorluyor. İftira ve riyakarlık temel bir yol olarak seçilince, herkese bir hüküm giydirmek te zor olmuyor. Kimi feodal köylü, köylü kafalı olur, kimi kariyerist olur, yılgın, pili biten, apolitikleşen hatta kimi hain-polis bile olur. Sözü gelmişken değinelim: Son zamanlarda muhalefetin Malatyalılardan, Malatyalıları örgütlemekten ibaret olduğu söylentileri yaygınlaşıyor. Bu kuşkusuz olan baylara bir tek sözümüz var: sizde bu kafalar olduğu sürece daha ne harikalar yaratırsınız. Aşiretler çatıştırırsınız, Alevi-Sünni ayırımı doğurursunuz. Apolitik ne kadar şey varsa canlandırabilirsiniz. Ama bu kime yarar sağlar belli değil (aslında belli). "Orta yerde siyasi rotası olmayan" örgüte güven yerine kendine bir tayfa oluşturarak varlığını güvence altına almaya çalışan yönetim taraftarları, başlangıçta yer aldıkları örgütün kurumlarını bile işletmede ruhsuz, şevksiz duruma düşmüş vaziyetler. Bölgelerde ve derneklerde siyasi niteliği olan kadroların çekilişi ile boşalan yerler geride siyasi bir boşluk bıraktı. Sirt sıvazlama yöntemi, devrimci olmaya yatkın geriye kalan insanlarımızda, devrimci olmanın önüne engel davranış ve düşünce eğilimlerini de alabildiğine körüklüyor. "Yönetim tayfası adeta denize düşenin yılanı sarıldığı" gibi bu yöntemle sarılarak karaya ulaşmaya sarıldı durdu. Ama her çırpınış, her yeni hamle ile biraz daha şaşkın, boğulma kaygısını artıran bir noktaya gelindi. Bir taraftan sol içi dalaşmanın kötülüğü üzerine seminer verip, adam öldürmeye kadar varan ilkel yapılanmaların kötülüğü üzerine nutuk atacaksın, bunca kabahati kendi dışındakilere yükleyip "bu kötü işleri yapmayın" nasihati çeken akıl dane olacaksın, ama diğer yandan gırtlığa kadar çamurda olacaksın. İşte bu durum, teorisi ile pratiğinde kendi kendine uyum sağlayamama, istikrarsızlık, siyasi olmamanın bir ürünüdür. Yoksa olumsuzlukları kötü ruhlara, şeytani niyetlere yıkıp işin içinden çıkmaya çalışamayız.

Bir hareket içinde bunca olumsuzluklar, siyasi bir tartışmanın ve zeminin doğrudan ürünü olamazlar. Daha çok devrimci bir politikanın yokluğu, apolitik bir dalaşma zeminin ürünüdürler. Böylesi bir durum doğal olarak apolitik bir zemin üstündeki kör döğüşünü zararlı boyutlara ulaştırabilir, önüne geçemeyeceğimiz, hesabını veremeyeceğimiz gelişmeler doğurabilir. Ne var ki olumsuzluğu boşluğa, kötü ruhlara yükleyip bir yana çekilemeyeceksek, böylesi bir zehrin panzehrini yaratmak durumundayız. Genelde sol içi çelişkilerin, özelde devrimci hareketiniz içindeki sorunların çözümü için doğru bir yöntem ve tavır belirlemek zorundayız. Bu basit bir ateşkes ve uzlaşma olmayacağı gibi, sorunu namus ve kan davasına çevirmek te olamaz. Başlangıçta nedeni bir incir çekirdeği kadar bile siyasi olmayan ve yıllardır sol içinde gelenekleşmiş bölünmelerden de ders çıkarılmalıdır. Örgüt yönetimleri ile az buçuk çelişen bir pozisyona gelmek, kıyametler koparmaya ve hemen dışlanmaya, hain ilan edilmeye yeter. Bu korkunç saldırı ile oklananlar da hemen "refleks bir savunma ile kendilerini dışarda ayrı bir örgüt kurmada

buluverirler". Siyasi mazeret sonradan tedarik edilse de olur. Siyasi olmayan bu dalaşma, çoğu kez ya feodal derebeylerinin, yada asil burjuva eğilimlerinin şatolarında karşılıklı savaşılan açık bir savaşımdan çok, sosyalist falanca yöntemle Marksist muhalefet, yada ML patentli bir parti ile falanca Bolşevik hareket arasında süren sahte bir görünüme sahip olagelmıştır. Politizasyonun gerçekleşemediği, doğru politik güçlerin yok olduğu yenilgi dönemleri bunun içindir ki bu tür devrimci olmayan düşünce ve eğilimlerin güçlendiği dönemler olmuştur. Sol hareket esas olarak üç kampa bölünmesi gerekirken otuz-kırk parçaya bölünmüştür. O halde sorunun çözümü yeniden politize olmaktır. Bize daha arı, ideolojik harcı daha güçlü, geçici ve yanıltıcı suni motiflere ihtiyacı olmayan, yeni bir birlik gereklidir. Bu Türkiye solunun birliği sorunudur. Solun birliğinden kasıt ideolojik ve siyasi bir birliktir. Daha da özel tanımı ile Devrimci Yol'cuların yeniden birliği sorunudur. Son yıllarda solun birliği ile cephesel birlikler de haylice birbirine karıştırıldı. Yönetim tayfasının bu samanı taneye karıktıran tarzda karıştırıcı rolü de övülecek kadar fazladır. İnsanları çapulcu olarak gören, siyasi uzuvları değil de çapulcular-piyonlar mangası yaratmaya hevesli ve yatkın olan yönetim tayfasına aşk olsun. Yarın derneklerde birbirini boğazlayan, ayak takımı oyunu oynatan revizyonistlerin asırlık asaletine, soyluluğuna hayran olmamak mümkün değil. 19. Yüzyıl kont ve baronlarına taş çıkartan yeni baron bozuntularının şerefine...

ÖRGÜTLENME ÜZERİNE

"Politika, toplumsal olayların tümünü, sosyal pratiği yönlendirmek ve bunun için gerekli kurum (örgüt) ve araçları oluşturmak eylemidir". Sosyal pratikten kopuk, politik önermeler ve örgüt tasarıları hayat bulamazlar. Güzel örgüt tasarıları ve önermeler olmaktan öteye gidemezler. Böylesi bir zeminde kurulacak örgütlenmeler de suni apolitik yaşamlarını anlamsız bir biçimde, olanaklar el verdikçe sürdürmeğe çalışırlar. Çoğu kez isimlerini de varlıklarını da geçmiş devrimci mücadele ve örgütlenmelerinden alan bu örgütçükler devrimci bir mirası hak edebilecek gerçek bir sınıflar muadelesi sınavında elenirler. Hele hele böylesi bir final mücadelesi çoğu kez bu tür örgütlerin katılmayacakları finallerdir de. Ayrıca bu örgütler varlıklarını soyut program, örgüt modeli ve tüzük tartışmaları ile, sosyalizme övgü ve kurulacak yeni dünyanın ne kadar güzel olduğu avunması ile bulmaya çalışır dururlar. Periyodik bir yayın organı da (maddi durumu el veriyorsa, bu iki de olabilir) çıkarıldı mı, ayda bir toplayabileceğin 15-20 taraftar da buldun mu, proletarya partisi ya da herhangi bir devrimci hareket olursun. 12.Eylül öncesi Türkiye'sinde Türkiye işçi sınıfı adına, işçi sınıfı partisi olma hakkını mevcut düzen yasalarından alan birden çok işçi sınıfı partisinin yanı sıra, yukarıda anlatıldığı gibi sosyal pratikten kopuk, varlığını gerçek yaşama uymayan kendi güzel dünyalarındaki örgüt tasarılarında bulmaya çalışan örgütlenmeler de varlık bulabilmiştir. Bizim kendini Devrimci Yol ilan eden Yeni Yönetim'imiz de bu tür örgütlenmelere o kadar benziyor ki, birbirlerinden ayıramazsınız. Örgütlenme toplumsal olayların tümünü yönlendirebilme eyleminin (politikanın) gerçekleşmesi için zorunlu ve gerekli olan kurumlar ve araçlar bütünüdür. Nasıl ki politika toplumsal olayların tümünü yönlendirmek ve bunun için gerekli tüm kurum (örgüt) ve araçları yaratmak eylemi ise, kendini dünyanın merkezine koyan, geçmişin mirasını hak ettiğini söyleyen Yeni Yönetim'in örgüt anlayışı bu anlayıştan çok uzak, geçmişin değerlendirmesini yaparken Yeni Yönetim, "Devrimci Yol nasıl bir örgüt olmamak gerektiğini açıkladı ama nasıl bir örgüt ve parti olmak gerektiğini, nasıl bir model, nasıl bir program uygulanması gerektiğini söylemedi" diyor. Geçmiş bu noktada eleştiriyor ve eksik buluyor. Bizce yanılığın tam da bu noktada işte, çünkü Devrimci Yol nasıl bir örgüt olmamayı anlatırken (Yeni Yönetim gibi bir örgüt olmamayı), nasıl bir örgüt olmak gerektiğini tartışıyordu. Bu konuda açık reçeteler ve şemalar sunmamış olduğu için de Yeni Yönetim tayfasındaki kafa karışıklığını mazur görebiliriz. Çünkü onlar işin daha ziyade basit şekle ilişkin yanını izleyebiliyorlar. Tüm hata ve eksiklikleri bu düzlemde değerlendirebiliyorlar. 1982 Mayıs'tan sonra böylesi bir kafadarlar ekibi, kendilerini Devrimci Yolun merkezi ilan etmelerinden sonra "biz merkeziz böyle düşünüyoruz, kabul edersen et etmezsen git, ayrıl cephede birleşiriz" diyen bir mantıkla ne kadar Devrimci Yolcu olduklarını, geçmişin mirasını herkesten çok ne iyi sahiplendiklerini de kanıtlamış oldular. Yönetim tayfasının bu son derece

zekice atraksiyonları ve örgüt dayatmaları sonucunda dağıttığı bunca insana salık verdiği cephe de dağılınca, bu baylarla buluşabilecek yerimiz kalmadı diyebiliriz. Gerçi üzülmeye değmez ama, kendileri son zamanlarda bu sorunun çözülebileceğine ilişkin yeni umutlara sahip olduklarını söylüyorlar. Cephede birleşemedik ama aynı örgüt içerisinde sorunlarımızı çözebileceğimize inanıyoruz. "Kardeş kardeş birlikte yaşayabiliriz" diyorlar. Nereden nereye? Yeni Yönetim'in bu mantığı çürük çürük kokarken, buna rağmen birlik olmanın olanağı yoktur. Başlangıçta "şeker var, un var, yağ var sorun helva yapmak" diyen bu mantık helva yapmakla örgüt yapmayı karıştırmış olsa gerek ki, sonuçta yapmış olduğu şeyin kullandığı malzemenin sağlıksızlığından dolayı yenilecek bir helva olmadığı anlaşıldı. Geçmişten daha avantajlıyız (insan, teorik ve politik birikim) deyip acilen kurduğu örgütle geçmişten ne kadar avantajlı olduğunu da kanıtlayan bu anlayış, "Devrimci Yol hareketinin bugüne hayrı olmayan önderlerinden" ne kadar hayırlı olduğunu da ispatladı.

Bu olumsuz süreci olumlu bir sürece dönüştürmek için gerek Türkiye gerekse yurtdışındaki bu sağırlar diyalogunu kırmak, mevcut gidişatı eleştirip (çoğu kez de eleştirmeden) seyreden devrimciler durumundan çıkıp, doğru bir çıkış ve alternatif arayışına girmek zorunludur. Ortak bir tartışma, değerlendirme ve inceleme dönemi başlıyor. Farklı düşünce ve yorumlardan tek ve doğru bir yoruma yönelmeye ve teorik bütünselliğe yeniden ihtiyacımız var. Genel doğrular tek başına yeni birliklere olanak tanımazlar. Bu temelde oluşan örgütlere onay alınabileceğini, taraftar bulunabileceğini düşünmek hayaldir. Lütfen kimse kendini dünyanın merkezine koymasın. Dağınık kişisel ve grupsal tartışmalardan bütünsel ortak tartışmaya, teorik ve siyasal tartışmaları merkezileştiren bir çaba içinde olmak zorundayız. Aksi ise farklı grupların kendi kendine yeten, bütünü göremeyen bir körler döğüşünün yürüyüp gideceği kaostur. Tartışmayı merkezileştirmek, kitlesel bir değerlendirmeyi yoğunlaştırmak geçmişin eksikliklerinden hatalarından dolayı sökmeyen devrimci bir örgütün ve önderliğin yerine sökebilecek, gelişebilecek bir örgütlenme ve önderlik yaratılmalıdır. Aksi, üç beş laf ebesinin geçmişi değerlendirmesi ve bütünü analizi olur. Kitlesinden kan alamayan, hastalığa doğru teşhis koyamayan elit bir grubun cansız, ruhsuz uğraşı olur. Yüzlerce örgüt bu kaos ortamında doğar ve söner. Bu da devrimci bir hareketi felakete sürükler. Anlayış adamı devrimci de, bürokrat ta yapar, ama her doğru örgüt anlayışında olanlar da devrimci Örgütler yaratamayabilirler. Doğru bir örgüt anlayışının içinde boğulabileceği sözüm ona devrimci örgütler de oluşabilir. (Devrimci bir örgütte, burjuva siyasal pratiğinin yeniden yaratılması) Bundan dolayıdır ki sorunu salt doğru bir anlayışla sınırlamak eksiktir. Bugün için doğru örgüt anlayışı da herkese göre farklılık arz eden bir sorun olmuştur. Yeni dönemin örgüt anlayışı ve örgütü toplumsal olayları yönlendiren bir hareketin eyleminin bir ihtiyacı ve ürünü olacaktır. Sınıf mücadelesinin yürütülemediği, ona katılımın sağlanamadığı bir süreç, doğru bir örgüt fikrini ve şeklini bize vermez. Doğru düşüncelerin netleşeceği, bütünlükler kazanabileceği dönemler, örgütlenmeyi olanaklı kılar. Anlayışın doğru ise de yanlış ise de böylesi bir mücadele süresince yargılanabilecektir. Önderlik hakkı da doğrudan böylesi karmaşık ve çetin mücadelenin elinden alınabilir. Önderlik payesi kimse tarafından bahşedilecek değildir. O ancak çetin bir çatışma ve çatışmayı devrimciler lehine, emekçi sınıflardan yana örgütleyebilenler tarafından koparılıp alınacaktır. Örgütlenmenin şeklini, astını üstünü tayin etmede de böylesi bir mücadele doğrudan tayin edicidir. Örgütlenmenin izleyeceği böylesi bir seyir göz ardı edilerek suni ve acele örgütlenmelere gidilmemelidir. Bu örgütlenmeye önem verdiğimiz anlamına gelemmez. Tam tersine verili klasik naylon örgütlenmelerin alternatifi olan bir anlayışın, tutumun ve doğru yolun bu olduğu anlamına gelir. İçinde olduğumuz dönemin özelliği, soyut laf üreten değirmenler kurmadan, soyut program ve örgüt modeli tartışmalarında boğulmadan, kesin kalıplara oturmuş demir disiplinli örgütler merkezileştirmeden, siyasal ve teorik bir tartışmayı merkezileştirmektir. Toplumsal muhalefetin ruh haletini ve kitlelerin mantığını bir yana atan teori değil, bilakis kitlelerin mantığına güvenen, onların içinde yaşam imkanı bulan, beslenen bir teori. Bu anlamda teorik birlik gerekli değil, zorunludur. Teorik tartışma merkezileşip netlikler sağlanmadıkça merkezileşecek örgütler, yolu belirsiz, kitleler içinde olmayan, gıdasını kitlelerden almayan doğmalar üzerinde gerçek yaşamın dışında kalırlar (Bulutların üstünde). Yurtdışı yönetim tayfasının bu tür bir çalışmayı değil

de alelacele kendini örgüt olarak dayatması basit bir yanılgı ve bu işleri bilmemek olarak kabul edilip, mazur görülemez. Bu gerçeği hesabı ile uyuşturamayan, bu gerçekten dolayı da Yeni Yönetim tayfasını eleştiren devrimcileri kendisi için tehlikeli bulan oportünistçe bir tavır olarak yargılamak gerekir. Somut gerçeklik ve gerçeğin analizi, yönetimin hesapları ile bağdaşmayacağı için göle maya atıldı, ya bir de tutarsa? Yönetim tayfası tek başına saptadığı bir örgüt tasarısını ve çizgiyi dayatmış, saptadığı bu çizgiye göre komutayı elinde tutan bir klik etrafında neye mal olursa olsun kendi iktidarını sağlamlaştırmaya çalışmıştır. Bu süreç devrimcilerin mantığına güvenmeme, eleştirel devrimcilere, somut analize karşı olan eğilimini de geliştirdi. Kitlelerin ve Devrimci İşçi militanlarının yönetilmesi teorik ve siyasal bir özümleme ile değil pragmatizmle sağlandı. Kitesine güven duymayan bir örgüt, devrimci teoriye de güven duymayan bir bayağılığa düşmekten kendini kurtaramayacaktır. İşte o şamarı burjuva pratiğindeki pragmatizm, reel politikerlik, çıkış yolu olur. Devrimci bir hareketin bağrında burjuva siyasal pratiğini yeniden yaratmakta tam budur işte. Burjuvazinin de kendi tarihi içinde iktidarını başkalarına kurdurduğunu biliriz. Bu düşünceye karşı Marksizm'in "proletarya kendini kurtarmalıdır, kendi gücüne güvenmelidir" ya da "üreten biz, yöneten biz olacağız" karşı düşüncesi unutturulamaz. Yurtdışı yönetim hizbi Devrimci Yol'a duyduğu güvene dayanarak (örgüt şovenizmi yaparak) örgütlendi. Bu çok bağlı arkadaşlara göre, yönetim Devrimci Yol ise her şeyi doğru bilir ve söyler, eksiz ve hatasızdır (Putlaştırmak). İnancı doğru yoldan sapmışların da peşinde kalabilme durumunda olmaya müsait bir ortamdalar da, yönetim her zaman haklıdır. Bu körü körüne güven çeşidi olumlu gelişmeler için iyi olduğu kadar bütün olumsuzluklar ve sorumsuzluklar için de elverişlidir. Yönetim tayfası bu kör güven türünün, bu şovence bağlılığı kullanıyor. Kendine itaatte kusur etmeyenleri ödüllendiriyor. Ve en dar tutuculuğu, apolitik eğilimleri teşvik ediyor. Çünkü kitleler ve militanlar gözünde yöneticiler, devrimci hareketin birlik ve iradesini cisimleştirirler. Bu noktada kişilere tapma, kişilerin putlaştırılması olağan olur. Böylece aynı fabrikadan çıkma yöneticiler hiç görüş ayrılıkları olmayan, hatasız, önceden antlaşmalı kişiler olarak her şeye rağmen yönetici olmaya layık azizler olurlar.

BİR YANLIŞLIĞI KABUL ETMEMEK ONU YAPMIŞ OLMaktan DAHA VAHİMDİR (LENİN)

Yanlışlığın asıl nedenlerine inmeyen, onu açığa çıkarıp eleştirmeyenler aynı yanlış ve hataları yeniden üreten ve sürdürenler olarak kalırlar. Yönetim tayfası şimdi de yanlışlıklar yaptığından söz ediyor. Ama yanlışlığın asıl nedenini açığa çıkarıp eleştirmeye yanaşmıyor. Her zaman doğru bulduğu ve savunduğu örgüt çizgisine dokunmuyor, kabahati kişilere, niyetlere yüklüyor. Bir süre evvel bu çizgiyi (yanlış) eleştirenler tasfiye ediliyordu. Şimdi ise bunlar yanlış tutumlardır, oturup sorunları çözmek gerekir deyip görünüşte esnek bir tavır (papazca bir yaklaşım) içine giriliyor. Tasfiyecilikten yeni bir tartışma özgürlüğüne. Lütfen oturup sorunları çözelim. Örneğin: "Birtakım yanlışlıklar yapıldı (cephe, örgüt dayatmacılığı vb.). Ama yanlışlar temel mantığa ilişkin değildir. Anlayışımızdan dolayı kaynaklanmıyor, biçime ilişkin, örgütsel işleyişe ve kişilere ilişkin sorunlardır" deyip sorun geçiştirilmeye çalışılıyor.

Bu hep yukarıdan alınan yanlış kararlar oldubittisi karsısında yanlış kararları alan organ yapısallığını sürdürdükçe, birer sonuç olarak ortaya çıkan yanlışlıkları nasıl engelleyebileceğiz? Tabana tanınan tartışma özgürlüğü, yönetimin bundan sonraki uygulamalarını nasıl değiştirebilir? Bugüne kadar yönetimin yanlışlıklarının temeline ilişkin ciddi hiçbir söz söylenmemesi, hatayı kabul edip bu hataları üreten bir kurum hakkında ciddi eleştiriler yapmaması, tabana tanınan tartışma özgürlüğünün sahteliğini ortaya koymuyor mu? Bizce hata ve yanlışlık salt örgütsel ve örgütsel işleyişe ilişkin değil, yönetimin izlediği temel mantıkta ve bu mantık tarafından şekillenen kurumdadır. Bu kurum ve mantığa karşı çıkmadıkça, eleştiriler böylesi bir hedefe yönelmedikçe, bu kurum var olan yanlış çizgiyi deha da üretecek ve kökleştirecektir. Doğru anlayış ve çizgi böylesi bir kurumun duvarları arasında gelişmeyecek, boğulacaktır. Şimdi soruyoruz: Yönetim eleştiriye kendi temel mantığına yöneltecek mi? Asıl olarak yanlışlıkların üretildiği kurumu analiz edip, gerekirse dağıtacak mı? Hareketimizin içinde yaşanan sorunlara doğru devrimci bir tavır, bu soruya verilecek açık ve doğru cevapta bulunabilir. Bir uzlaşmanın, yeniden birlik olmanın imkanı

önümüzdeki süreçte bu sorulara verilecek cevapta bulunabilecektir. "Bir yanlışlığı kabul etmemek onu yapmış olmaktan daha vahimdir." (Lenin)

Hatırlanacağı gibi bu yanlışlar yurtdışı hizbince Devrimci Yol adına sergilendi. Bu hatalar üzerinde duralım: İlk bakışta basit gibi görülen bu hataların kaynaklandığı mantığın kökleri, Devrimci Yol hareketi içinde yaşam imkanı bulan ayırıkların hiç bulunamayacağını söylemek yanlış olur. Eğer bunlar "gökten zembille inmedilirse", geçmişin bugüne bıraktıkları olumsuz birer miras olarak ta değerlendirilmelidir. Geçmişin olumsuz zemini üzerinde yükselme imkânı bulan ve bugün yeniden örgütlenen bu bürokrat kurum, geçmişin olumlu devrimci yanlarını da kendini meşrulaştırmak için ölü sola peşkeş çekmektedir. Tüm oportünistlerin bu garip yaratığın şahsında Devrimci Yol 'a saldırımları, susan bir durumda olmaları da bu bayağılığın bir ifadesidir. Devrimci gelenek ve düşünceleri, doğrudan karşıya alarak değil, öncelikle ince bir revizyonun (siyasi ve teorik) malzemesini ve şartlarını oluşturmaya ve zaman kollamaya çalışmaktalar. 12 Eylül öncesi mücadele içinde oluşan Devrimci Yol hareketi, doğru bir ideolojik formasyona sahip olmasına ve doğru siyasal zeminlere oturmuş olmasına rağmen, farklı eğilimleri, düşünceleri kendi potasında sentez edebilen ve bu özelliği ile de diğer sol gruplardan ayrılan ileri bir konumdadır. Hareketimizin güçlü olduğu, politika üretebildiği bir dönemde bağrındaki bu farklı yorum ve düşünceler, devrimci siyasal potada eriyor ve harekete önemli bir avantaj sağlıyordu. Ne var ki sırf bu avantajlı yanı görüp, diğer yandan denetlenemediği, ortak bir potada eritilemediği sürece dezavantajlı yanların olduğu da göz ardı edilemez. Örgütsel düzeyde bürokratlaşmanın, dejenerasyonun aşılması gereken ciddi problemler haline geldiği bir gerçektir. Hareketimizin kendisine karşı da açtığı bir savaşta "Saflarımızda hatalı eğilimler" diye belirttiği ve en son "pembe broşür"de amansızca eleştirdiği de yine bu bahsedilen eğilimlerdir. Bundan şu sonuç çıkarılabilir: Dün hareketimize yabancı ve zararlı olan bu eğilimler ciddi problemler ve örgütsel zaafırlara dönüşmesine rağmen, yine de hareketçe denetlenen, başına vurulan, zararlı etkileri tümüyle yok edilmese bile, sınırlandırılabilen bir durumda idi. (Bu eğilimlere karşı açılan savaş tümüyle başarıya ulaştı denilemez) Hatta hareketimizin yediği ağır darbelerin önemli bir etkeni, örgütlenmenin önünde önemli bir engel, bu zaaf ve sakat eğilimlerin aşılamamasıdır da denilebilir. ^(X) Aynı tespiti, çok doğru bir biçimde yurtdışı tayfası "hareketimizin içinde orta ve yalıtkan bir tabaka oluştu" deyip, yapmaktadır. O zaman sorun ne, farklılık ne? Çok basit: Kumarbazın kumarbaz olduğunu tespit edip kumara devam etmesi ile, bir başkasının kumarbazının kumarbazlığını tespit edip bu yolun vazgeçilmesi gereken bir yol olduğunu söylemesi arasındaki fark gibidir. 12 Eylül ve sonrası üst üste yaşanan operasyon ve darbeler sonucu Devrimci Yol hareketinin örgütsel yapısı dağıldı. Geçmişte saflarındaki farklı düşünce, yorum ve eğilimleri birleştiren, denetleyen, yanlış görüşlere meydan vermeyen denetim mekanizması, ortadan kalktı. İşte tam böylesi bir durumda verili durumu adlandırmak zor olmasa gerek.

Var olan bu kaos ortamı içinde Türkiye'de şimdiye kadar şöyle ya da böyle düşünen kişisel yada böyle düşünen, kişisel yada grupsal yorum yapan olsa bile, yaşanan açık faşizmin baskı ve tenkil politikası içinde açık bir tartışma ve değerlendirme olanağı olmadı. Önümüzdeki yıllar bu konuda açık bir çabanın süreceği kaçınılmazdır. Hareketin en son yediği darbeler sonucu, var olan örgütlülüğünü de bütünüyle yitirdiği bir noktada (1982 Mayıs sıraları), yurtdışında kendini Devrimci Yol Merkez Komite ilan eden bir çıkışa tanık olundu. Türkiye'de var olan en son örgütsel yapıların dağılılına denk gelen bu çıkış, "Devrimci Yol Militanlarına" bildirgesi ile, "hareketin ortak iradesi sağlanmıştır, olması gereken bir yapı oluşmuştur" diye kendini ilan ediyordu. Böylesi bir çıkış ilk bakışta sevindirici ve coşturucu idi. Bu uzun sürmedi, hayatın sert duvarı ile tokuşuncaya kadar sürdü. Ne yazık ki gerçek bunun tam tersiydi. İki üç aylık geçmiş değerlendirmesi ve tartışmalar sonucu Devrimci Yol'un yeniden birliğini yarattığını söyleyenler, Devrimci Yol 'un değil kendi birliklerini sağladılar. Yukarda anlattığımız bürokratların birliği idi bu.

Yeniden birliğin asli sorunu bunlar için hiyerarşi sorunu idi. Bu sorunu hallettiler. Alt üst, amir memur, Devrimci Yol, Devrimci İşçi gibi ayrıntıları tartışıp soyut program ve disiplin tartışmalarının

---

(X) : Zamanla bu konuda (yenilginin temel nedenleri) gerekli değerlendirme yapılacaktır.

gırla gittiği bir canlılık ortamı... Devrilen arabanın dümenini ele geçirmiş olma mutluluğu yaşıyordu. Önümüzdeki günlerde de birden fazla bu türden grubun çıkması muhtemeldir. Kısacası, bizler yurtdışında meydana gelen bu bürokrat kurumlaşmanın, başka bir ifade ile aceleci mantığın kurumlaşmasını, geçmiş Devrimci Yol içinde kökleri olan, bugünlerin özlemine duyan, bugün devrimci bir denetimin yok olmasını da fırsat bilip ortaya çıkan bir eğilim ve düşüncenin harekete hakim olmaya çalışması olarak görüyoruz. Bu eğilim ve düşünce, Devrimci Yol 'a doğrudan saldırıp, açık bir inkara yönelik bir yönetimle değil, tam tersine Devrimci Yol'un arkasına saklanarak yanlış düşüncelerini etkin kılmaya çalışıyor. Geçmişte Devrimci Yol'a saldıran tüm oportünistler cephesinin ortak bir özelliğini hatırlatmayı yararlı buluyoruz. Bu baylar, hareketimizin (THKP-C gerekse de Devrimci Yol) doğru düşüncesine saldırırken kolay bir yol seçmişlerdi. Önce birbirleriyle bütünselliği olan düşünce ve kavramları cımbızlama yöntemi ile birbirinden ayırarak, söylenmemiş şeyleri söylenmiş gibi göstererek ve kavramları fetişleştirerek (putun suretini çıkararak) hareketin ideolojisini karikatürize ediyorlardı. Eleştirdikleri şey hareketin gerçek ideolojisi değil, onun karikatürü idi. 12 Eylül sonrası kendisini Devrimci Yol ilan eden yurtdışı hizbi, bu geçmiş karikatüre o kadar çok benziyor ki, tüm çizgileri ile öylesi bir eserin tıpa tıp bir gerçekleşmesi gibi. Tüm oportünist revizyonistlerin üzerinde kafa yorup gerçekleştirdikleri harika bir eser. Şimdi de onun karşısına geçip, yarattıkları bu garip eserin karşısında devrimci yola saldırıyorlar. Böylesi garip bir yaratığın Devrimci Yol la ilişkisi olmadığını, Devrimci Yol taraftarları ve de tüm devrimci sempatizanlar bilmelidir. Bu da inandığımız bir hareketin geçmişini tüm görüş ve tezlerini doğru tanıyıp kavramımıza bağlıdır. Çoğumuzun devrimci hareketimizin siyasi ve teorik tezlerini kavrayamamış olmamız, bizi önemli yanlışlara ve zararlara uğratabilir. Gerektiğinde uğruna can bile vermekten kaçınmayacağımız devrimci hareketimizin görüş ve düşüncelerini savunamaz durumda isek, oportünistlerin alışlagelmiş saldırıları karşısında şaşkın ve kafa karışıklığı içinde isek, bilinmelidir ki, en doğru düşünceler ve en yüce bir dava olan devrim bile, bir avuç entelektüel hokkabazın laf tufanında boğulur. Değerli şeyler, biz onu kavrayabilmişsek yaşar ve işe yararlar.

Ama biz onu kavrayamamış, elde edememişsek, gözün gözü görmediği bir karanlıkta erişemediğimiz güzellikler olarak uzun süre yitip kalırlar. Biz hep birilerinden bize yol göstermelerini bekleyen "âmâlar" olarak, peşinde gittiğimiz birilerinin kırkinci uçurumuna yuvarlananlar olmaktan kurtulamayız Öyleyse bizi, hareketimizin siyasi ve teorik tezlerini kavramak ve onu savunmak gibi bir görev bekliyor. Bizim doğrudan katıldığımız bir tartışma ve ideolojik mücadele süreci, doğru olanı yanlıştan ayırt etmemizi sağlayacaktır. Böylesi bir sürecin önüne kendisini ve düşüncesini dayatan ne idüğü belirsiz kurum ve örgütler, yıldızlı laflarla kendi reklamlarını yapıyorlarsa, böylesi bir süreci bilfiil engelliyorsa onlara, taktıkları yıldızlı terfilerinin bize ait olmadığını söylemeli ve yolumuzu açmalarını sağlamalıyız. Biliyoruz ki doğru bir birlik, onaylanacak bir önderlik, kendimizin de doğrudan katıldığımız ideolojik bir mücadelenin süreci içinde netleşen düşünceler üzerinde oluşacaktır. Böylesi bir birliği olan insanların toplumsal olayları devrimden yana yönlendiren mücadelelerinin, yenilmeyecek devrimci bir önderliği yaratacağına yıkılmaz inancımız var.

AYRILIK İDEOLOJİK VE SİYASAL NİTELİKTEDİR

Hareketimizin örgütlenme (parti-cephe) ve devrim anlayışından sapan bir tayfanın, Devrimci Yol parti anlayışının yerine ikame etmeye çalıştığı anlayış üzerinde de biraz duralım. Geçmiş değerlendirmesi bağlamında hareketin parti konusundaki görüşleri kuşa çevrilerek, ince bir revizyona tabi tutulmaktadır. Devrimci Yol 'un parti konusundaki genel bir özeti verildikten sonra şöyle bir soru soruluyor: " Devrimci Yol hareketi niçin savunduğu ve hedeflediği partiyi yaratamamış, parti sorununu çözememiştir?" ve yine kendisi cevap veriyor "bu noktada söylenmesi gereken şey bilinçli ve iradi bir süreç sonucu yaratılması öngörülen Partinin nasıl bir biçime sahip olması gerektiği noktasında yeterli açıklığa ve netliğe sahip olunamamasıdır

denilebilir."

Bunu da iki nedene bağlıyor "bir Marksist partinin nasıl olması konusunda, parti teorisi alanında Marksizm'in genel krizinin bir parçası olan bu krizin yaşanmakta olmasıdır. Gerekse klasik partilerin kendi ülkelerindeki sınıf mücadelesinden kopmaları, bu örgütlerde bürokratlaşmanın ortaya çıkması" parti biçimi bu klasik, revizyonist partilerin savundukları değildi ama ne idi? Nasıl olması gerektiği, biçimi, iç işleyişi konularında alternatif çıkartılmadı." (Tartışma metni taslağından, sayfa 34, 35, 36) "Tarih Devrimci Yol'u içinde bulunduğu süreçte partiyi yaratma görevini yerine getirememesi durumunda yargılayıp, bu görevi önümüze koymuştur. Gerekli siyasi ideolojik ve insan malzemesini (kadro anlamında) birikimi bize bırakmıştır" denilmekte. Devrimci Yol oportünistlerin klasik partileri gibi olmamak gerektiğini söylerken o kadar çok şey söyledi ki, kendisini yanlışların bir başka türevi olmama noktasında bağladı. Geriye yapılacak olan tek iş, devrimci bir partinin kurulması idi (onun sürecinin yaşanması idi). Devrimci Yol bu klasik partiler gibi olmamak gerekir diye söylerken, 'nasıl bir parti olmak gerekir' i söylemedi demek, körlük ve mutlaka bir şeklin tarifinde şemalar kullanarak ikna olacak kadar kalın kafalı olmamızı gerektirir.

Örnek: (TİP sahip olduğu örgüt biçimini doğru tanımlayabilme anlayışına sahip olamaz.)

Gerek THKP-C gerek Devrimci Yol alternatif bir parti anlayışına sahip olabildiği ve doğru bir yöntemle klasik partileri, revizyonist tabela örgütlerini tanımlayabildiği kadar devrimci idi. Aksini yurtdışı tayfası iddia edebiliyor. "Devrimci Yol, nasıl bir parti olmalıdır konusunda açık ve net değildi" diyen bu mantık, geçmişin en önemli (parti, cephe, direniş komiteleri) konularındaki açık görüşlerini toptan inkara varıyor. Ne var ki böylesi bir yanlış tanımlamayı yapanlar alelacele kurdukları naylon örgüt ve cepheyle yakayı ele verdiler. Bugün kendilerinin de yanlışlığını kabul ettikleri gibi (yazılı değil sözlü) örgüt ve cephe Devrimci Yol'un açıkça örgüt anlayışını inkar eden, ondan sapan sağ bir mantığın ürünleridir. 12 Mart sonrası Acil örgütlenmesine de benzediğini söyleyebiliriz. Devrimci Yol'un 12 Eylül öncesi böyle bir örgüt olmamak gerekir diye ısrar ettiği, defalarca belirttiği "KSD"nin, "HK"nın, "Acil" in mantığıdır. Devrimci Yol'un partileşme süreci diye tespit ettiği sürecin başarıya ulaşamamasını, örgüt biçimi ve anlayışının net olmamasına bağlayan, programsızlığa bağlayanların varacağı yer tez elden çatılacak klasik bir örgüttür. Devrimci Yol'un programı yoktu, o halde lafı program üzerine doğramak gerekir. Haydi iyi programlar... Eğer hayat ve sınıflar mücadelesi önceden yazılmış programlara göre gelişseydi, çoktan "TKP", "TİP", "TSİP" ülkemize pırl pırl bir sosyalizmi getirmiş olurlardı. Haydi bakalım, bu göle bir de siz maya atın "ya bir de tutarsa!". Yeri geldikçe parti konusunda söylenecek bir yığın söz var ama, bu Devrimci Yol'un örgütlenme konusunda eleştirilecek ciddi hata ve eksiklikleri yoktu anlamına gelemez. Hareketin en son 12 Eylül öncesi ve sonrası partileşme sürecinde varmak istediği noktaya ulaşip ulaşamadığını tespit etmek amacıyla, kendi gücünü sınıadığını ve değerlendirdiğini de biliyoruz. Gelinen nokta "o" değildi. Yenilginin temel nedeni olan bir eksiklik parti olamamaktı. Neye bakılarak parti olunacaktı, ya da olunmayacaktı? Devrimci Yol bu konuda son derece açık ve net idi. Ama sorun bütünü ile kadroların siyasi mücadeleyi hangi nitelikte sürdürüp sürdüremedikleri idi. Kendisine musallat olmuş sağ bürokrat eğilimleri temizleyemedikçe, memur zihniyeti ile donanan insanlardan devrimci bir partinin olamayacağını da iyi biliyordu. Bugün yine o eğilimler Devrimci Yol örgüt anlayışını eleştirip bir kenara atmaya çalışıyor. Devrimci Yol nasıl bir parti olmalıdır konusunda açık ve net değildi, diyor. En sonunda "yoldaşlarımız bu görevi tamamlayamadılar ama onun tarafımızdan yerine getirilmesinin tüm koşullarını yarattılar". Bu çok güzel tamamlama, altı kendileri tarafından çizilmiş olan belirleme, bu son zamanlarda kurulan gecekondu örgütleri olmasın sakın... Aynı temel hata, cephe değerlendirmesi konusunda da göze çarpıyor. Bu konuda yeterli açıklamayı yazının baş kısmında yaptığımızı sanıyoruz. Bir de şu ünlü Fatsa değerlendirmesinde göze çarpan açıklıktaki yeni incilere göz atalım. Bu konuda yapılan değerlendirme, Türkiye'de bir ayaklanmayı savunanların saflarına kadar götürebilir bizi.

Örneğin şu ünlü tespiti nereye çeksen çekebilirsin. "Geçmiş dönemde Fatsa'lar çoğaltılmadığı için yenildik, yeni dönemde görev yeniden Fatsa'lar yaratmaktır. Çözüm Fatsa'da idi". İlk bakışta doğru gibi görünen bir değerlendirme olmakla birlikte, biraz irdelendiğinde Fatsa'da

devrimcilerin esas olarak amaçladıkları nokta göz ardı edilmektedir. Fatsa üzerine bugüne kadar çok söz edildi. Başarının da başarısızlığın da hatta 12 Eylül yenilgisinin temel bir faktörü olarak ta değerlendirildi. Olay fetişleştirilip içeriği boşaltılmaya çalışıldı. Fatsa, çözümdü-değildi ikilemi içinde gerçek anlamı açıklanamayan, üzerinde zihin antrenmanı yapılacak, laf üretilecek ne idüğü belirsiz bir konuma düşürüldü. "HK" gibi oportünistlerin "belediye sosyalizmi anlayışı yenilgiye uğradı" deyip, Devrimci Yol 'un yanlış anlayışının yenilgisi olarak adlandırması, bu konuda kendine yaraşır (her dönemde olduğu gibi) bir tutum içinde olduğunu yeniden açıklıyor. Elbette bu konuyu aynı mantıkla soldan eleştirip güçlendirenler de yok değil. Şimdilik bunları bir yana bırakalım. Direniş komitelerinin oluşmasıyla başlayan bir tartışma, Fatsa'da kendini somutlaştırma, noktasına ulaştı (tabi yalnız Fatsa' da değil). Fatsa hiç şüphesiz oligarşinin gün be gün ülkeyi bir avuç azınlığın refahı uğruna ekonomik bir çöküşe sürükleyen, herkese yetecek doğal yer üstü ve yer altı zenginliklerin bolluğu içerisinde insanlarımızın açlık ve pahalılıkla pençelediği, IMF reçetelerinin ön gördüğü, zengini daha zengin yoksulu daha da yoksullaştıran ekonomi politikasının yanı sıra pahalılığa, eşitsizliğe ve de faşist baskılara karşı "kendiliğinden" yükselen toplumsal muhalefetini de bastırmaya çalışan, faşist devlet güçleri ve onların bir boşluğunu doldurun sivil bir faşist hareketin de doğrudan devreye girdiği "bir iç savaş" ortamı içinde tartışılan bir olay haline geldi. Köhnemiş verili sistemi yeniden üretemeyen halk düşmanı bir rejimin boşluklarında, kendi kendini yönetmeye aday bir halkın, kendini yönetmeyi öğrenmeye yöneldiği "bugünden, yarına nasıl bir iktidar alternatifi?" sorusuna cevap arayışı idi Fatsa. Aşağıdan yukarıya gelişip kurulan devlet mekanizmasını parçalayacak bir devrimci mücadelenin nasıl bir "demokratik halk iktidarı" sorusuna bir cevap arayışı idi Fatsa. Direniş komiteleri ve Fatsa üzerinde daha geniş yorumlar ve değerlendirmeler böylesi bir mücadelenin boyutları geliştikçe yapılabilir. Ama biz özellikle yanlış iki değerlendirme noktasını ele almak istiyoruz. Fatsa örneğini "belediye sosyalizmi" diye adlandırıp, bu konuda ciddi bir yaklaşımı hiçbir saman olmamış "HK" gibi oportünistlere, böylesi bir politik arenanın sorunlarını kavramak ciddiyetinde olmadıkları için söylenecek pek sözümüz yok. Şu kadarını belirtelim ki "HK", "THKO" nun devrimci potansiyelini, Yoldaş dergisinde gerillacılık yaparak toplamaya çalıştı. Belli bir süre sonra gerillacılığı da halk savaşını da kendini yenilemek adına bir tarafa attı. Bir zamanlar ağız dolusu küfürlerle ikinci kez öldürdüğü Stalin'i göklere çıkarıp, göklerdeki Mao'yu yerin dibine batıran bir hareketin, Fatsa konusunda ciddi bir yaklaşım göstermesini beklemek safıktır. Gelelim Fatsa'yı fetişleştiren ünlü "Fatsa'cılarımıza": Fatsa üzerine yapılan kuru bir övgünün hemen ardından "darbe önce Fatsa'da yapıldı, rejim kendisi için tehlikeli olabilecek tek alternatifi Fatsa'da, boğdu" ve bu doğru tespitin hemen ardından "o halde bugün de önümüzdeki görev dünkü bunalımdan çıkış yolu olan yeni Fatsa'lar yaratmak ve yaygınlaştırmaktır! Ancak Fatsa'nın boğulmasına neden olan önemli bir faktörü belirtme gereğini hiç duymadan, "HK"nın belediye sosyalizmi karikatürüne denk bir tanımlama yapılmaktadır. Nasıl bir iktidarın arayışı içinde olan Fatsa pratiğini savunabilecek, siyasi olarak, örgütleyip yaygınlaştıracak siyasal bir örgütlenmenin eksikliğine hiç değinilmiyor. Fatsa kendiliğinden bir gelişmenin sonucunda iktidar olacak gibi bir mantık. Bu anlamda çözüm, başlı başına Fatsa'da ve de Fatsa'ların yaygınlaştırılmasında değil, var olan Fatsa'ları yaşatabilecek devrimci bir halk hareketinin yaratılmasında idi. Fatsa'lara dayanarak yaşama gücünü ondan alabilecek ama, Fatsa gibi açılan çiçekleri de koruyabilecek "bağımsız bir siyasi hareket" olmakta idi çözüm. Fatsa'lara dayanarak nasıl bir iktidar sorusuna cevap vermeye çalışan, ona uygun devrimci bir programın temel yönlerini, gelişen sınıflar mücadelesinin içinde somut bir uygulama üzerinde özümletmeye ve bütünleştirmeye yetenekli silahlı bir direniş mücadelesinin örgütlenilmesinde idi sorun. Yoksa her tarafa çekilebilecek "çözüm Fatsa'da idi, bugün de çözüm Fatsa'ları yaygınlaştırmaktadır" gibi muğlak bir anlayış ile, hareketin temel görüşlerinin birbirinden koparılıp sağa sola çekiştirildiği, ya da birbirinin karşısına dikildiği, devrimci teorinin özünün boşaltılıp kavramlarla oynandığı bir yönleme düşülür, Parti-Cephe (direniş komiteleri ve Fatsa) konularında gözle görülemeyecek incelikte ortaya dökülen yeni inciler, hatta Stalin dönemini yeniden inceleyip adlandırma hevesi pek hayra delalet olan şeyler değil. Son zamanlarda yazılı olmasa bile bir Stalin araştırmacılık

tutkusu geliştiği de gözleniyor. Kendilerine göre verili örgütsel yozlaşmayı ve tün hataları bu Stalin kafalılar yapıyorlarmış. Acaba bunca olumsuzluğu, örgüt dayatmacılığını, cephe gibi melun bir yanlışlığı hangi Stalin'ci yaptı?.. Dün çok idealize edilmiş ama, bugün Stalin'cilikle suçlanacak bu yeni kurbanlar kim acaba? Gelelim Türkiye solunun fısıltılarına: "Bu, zaten bir zamanların utangaç Mao'cularının Devrimci Yol içindeki gizli Stalin karşıtlığını mı ilan etmeleridir?" Mutlaka, öyle bir şey... Yarın bu bayların şahsında Devrimci Yol. Avrupa komünizmine kaydı demesinler.

Son söz: 12 Eylül'le birlikte yediği darbeler sonucu dağılan hareketimiz, yurtdışı Devrimci İşçi'nin de tek varlık gerekçesi idi. Avrupa'daki Devrimci İşçi örgütlenmesi, burada Devrimci Yol'a rağmen varlığını sürdürebilecek dinamiklerini bulamayışının da bir sonucu olarak kendini bir boşluğa salıverdi. Varlık gerekçesi büyük ölçüde bulanıklaştı. Kaldı ki burada üzerinde varlığını sürdürebileceği dinamikler balsa bile Türkiye'nin belirleyici olacağı uzun bir dönem yaşanacaktır. Devrimci İşçi örgütlenmesi bu değişimle birlikte (hele hele önemli bir sapmayı da ihtiva eden teorik ve siyasal niteliklerin bulanıklaş tığı bir dönemde) bugünkü merkezi yapı etrafında kalamayacağı gerçeği ile karşı karşıya. Devrimci İşçi geçmiş örgütlülüğü tarihi görevini tamamlamıştır. Merkezi bir kitle örgütlenmesi niteliği bozuma uğramıştır. Sorun, bu gerçeği görüp bunda ısrar etmemektir. Yeniden aşağıdan yukarıya bir örgütlenmenin netleştirebileceği, özellikle Avrupa'daki kalıcı bir örgütlenmenin perspektiflerini netleştirecek, bununla at başı ilerleyecek bir örgütlenme sürecinde olacağız. Başlangıçta genel düzeyde birbirleriyle organik ilişkileri kurulamayacak bölgesel örgütlenmelerin gerek Türkiye'ye gerekse de Avrupa'ya yönelik görevleri yerine getirebilecek örgütlenmelere yönelmeliyiz. Bunun yolu da yeniden ideolojik birlikten geçer. "Bu ideolojik mücadele hangi koşulları netleştirmelidir? Geçmişimizde hangi eksikliklere sahiptik? Türkiye'deki gelişebilecek devrimci bir hareketin diyalektik bir parçası olabilmenin hangi sorunları ile karşı karşıyayız? Bunlar nasıl aşılacak?" gibi bir dizi soruna verilecek cevaplar, yeniden sağlıklı bir örgütlenmenin, bir birliğin yolu üzerinde duran sorunlardır. Böylesi bir alternatif anlayış, çürümüş eski yapıları dağıtıp geçmiş siyasal ideolojik, teknik hata ve deneyimlerimizden de dersler çıkarılmasında bize önemli bir rehber olacaktır. O halde önümüzdeki dönem "Nasıl bir kitle çalışması? Demokratik kitle örgütlerinin işleyişi nasıl olmalıdır?" konuları etrafında tartışmayı yoğunlaştırmamız acil bir görev olmalıdır. Sorunu tüzük, programdan da öte, bir anlayışın kavranması niteliğinde ele almalıyız.

Bu nokta yurtdışı örgütlenmesi için önemli bir tartışma kriteridir. Yığınların umut bağladığı devrimci hareketimiz, yenilgisi ve yenilgi öncesi mücadelesi ile "devrimci bir örgüt olma"nın deney ve hatalarını içinde bulunduruyor. Asıl sorun bu hata ve deneylerin açığa çıkarılması, önümüzdeki dönemin siyasal pratiğinde (laboratuvarında) bilinip kavranmasıdır. Devrimci bir örgüt ancak böylesi bir temel üzerinde kurulabilir ve gelişebilir. Şu özlü dersi hatırlamadan geçmeyelim: "Önderlik işlemedi. Ama önderlik kitleler tarafından yeniden yaratılabilir ve yaratılmalıdır. Belirleyici unsur kitlelerdir, bir kaya gibidir onlar, devrimin nihai zaferi onlara dayanarak kazanılacaktır" (R. Luxemburg).

CEPHE VE BİRLİK SORUNUNUN AKİBETİ

Yurtdışında tasarlanan "cephe" girişimlerinden olumlu bir sonuç alınamadı. Karlı dağa kar bağışlayan baylarımızın serapları bozulunca, karlı dağın çok uzağında çölde bulunulduğu anlaşıldı. Yenilgi ile yıkılan tabularımızın yıkıntılarına cesaretle bakamayışımız da bizi zamanında bu yanlışlığa karşı koyamama atıllığına düşürdü. Musibet yaşandııkça kafalara dank etti.

Cephe kurma girişimi neden başarılı sonuçlar vermedi:

- Somut bir mücadelenin değil de cephe ile meşrulaşmak isteyenlerin ihtiyaçlarına göre şekillendiği için,
- Toplumsal çatışmanın (toplumsal muhalefetin) üzerinde varlık bulmuş örgütlenmeler ya da katılııcılardan oluşmadığı için,
- Türkiye'yi terk etmiş ya da etmek zorunda kalmış devrimcilerin, bugün içinde buldukları

yurtdışı (cephe gerisi) koşullarında nasıl cephe örgütlemek sübjektivizmine düşmüş oldukları için,

- Başlangıçta cephe için önemli umutlar vadeden Orta Doğu'nun Türkiyeli devrimcilere bu kapılarını artık kapatmış olduğu için. ^(x)

(x) : İsrail saldırıları sonucu, FKÖ'nün sırtını dayadığı Suriye, Lübnan hatta Sovyetler 'in, Filistin halkının temsilcisi durumundaki bu örgüte yönelen, dağıtma ve yok etme karşısında suskun kalmaları, ABD ve İsrail'in Orta Doğu'da istenilen sonuca ulaşmalarını sağlamıştır. FKÖ'nün ve onun lideri Y. Arafat'ın bile giremediği Suriye bizi kollayıp barındıracak değil ya. Suriye'nin bundan böyle özellikle Türkiyeli siyasilere vize vermemek gibi yasal düzenlemeler getirmesi düşündürücüdür.
